

РЕШЕНИЕ

№ 4896

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 07.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **4447** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК], с вх. № 1354-189#2/10.05.2021 г. в НАП- С. против Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С 1032-0457903/23.04.2021 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

В жалбата се твърди, че неизпълнението на задължение за издаване на касова бележка в размер на определена сума еднократно не доказвала възможността да се стигне до „негативни последици за фиска“, респ. до отклоняване от данъчно облагане. Изразява готовност да заплати санкциите при издаване на наказателни постановления по връчените му актове. Моли, да не бъде запечатван обекта, предвид предоставените услуги. Изтъква, че затварянето на Центъра би се отразило пагубно за по- голяма част от клиентите, за психическото здраве, на които носили отговорност. Отделно от горното се излагат твърдения, че административното нарушение, за което е наложена процесната принудителна административна мярка е установено с АУАН F610175/24.04.21 г. и с АУАН F610176/ 24.04.21г., а Заповедта за ПАМ била издадена на 23.04.21г., връчена на 28.04.21 г, т.е. повече от 13 дни от установяване на нарушението на 15.04.21г..

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Пледира за отмяна на акта, тъй като не

бил издаден касов бон веднъж и сумата от 50 лева била незначителна, служителят бил нов. Освен това затварянето на терапевтичния център засягало много голям кръг пациенти, започнали терапии и това би довело до съответните последици. Изразява готовност за заплащане на санкцията, но счита, че самата мярка е прекалена и несъразмерна за това нарушение, което било първо такова. Прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител моли съда да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказана, и да потвърди процесната заповед като правилна и законосъобразна, с оглед доводите, изложени в писмения отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съгласно списък и прави възражение за прекомерност.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 15.04.2021г. в 15:30 ч. е извършена проверка на търговски обект по смисъла на параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС- център за психологична помощ, находящ се на адрес [населено място], [улица], ет. 2, в жилищна сграда, стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК].

При проверката е установено, че е извършена контролна покупка, преди легитимация от страна на проверяващите органи, на 15.04.2021г. в 15:30 ч. на обща стойност 50 лв.-сеанс по психология. Предварително е запазен час по телефона от проверяващите органи, като на място контролната покупка е заплатена в брой от А. Я.- ИП с банкнота от 50,00 лв. Плащането е прието от служител в обекта на длъжност психолог- И. П. И. - за сметка на [фирма], за което не е издаден фискален касов бон, нито бележка от кочан. След легитимация на органите по приходите е установено, че в обекта има фискално устройство ЕКАФП - С. SOI, с рег. № 4357089 и дата на рег. в НАП 06.11.2019 г., рег. на ФУ №DY 474452 и № ФП 36632488, в работен режим.

След легитимация на контролните органи са предприети процесуалните действия за нуждите на проверката (преброяване на парите в касата, изготвяне на опис, снемане на отчет от ФУ, попълване на декларации, преглед на документи и др.) Констатирано е, че обекта представлява център за психологична помощ, находящ се на адрес - [населено място], [улица], ет. 2, стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК]. В обекта се предлагат услуги, консултации и сеанси свързани с психология. От ФУ е отпечатан Дневен финансов отчет и КЛЕН от 15.04.2021 г., от които е видно, че сумата от 50 лв. не е отразена, като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка, нито е издадена бележка от кочан за извършената продажба. Изготвен е опис на парите в касата от 1-5.04.2021 г.

В хода на проверката е установено, че разчетената касова наличност от ФУ е в размер на 0,00 лв., фактичката наличност в касата на обекта, видно от опис на парите в касата е в размер на 100 лв., от които пет бр. банкноти по 10.00 лв. и банкнота от 50 лв., заплатена за процесния сеанс. Установена е разлика в касовата наличност в размер на 100 лв., което не е отразено чрез операциите на фискалното устройство, на обекта и е в нарушение на разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г. на МФ.

В хода на проверката са снети писмени обяснения от И. И. от 15.04.2021 г.- служител в проверявания обект, от които не се оборват констатациите на контролните органи.

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка сер. АА № 0457903/15.04.2021 г. на основание чл. 110, ал. 4, вр. чл. 50, ал. 1 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс.

На 23.04.2021 г. е издадена обжалваната в настоящото производство Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С 1032-0457903/23.04.2021 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на [фирма] е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/- запечатване на търговски обект — център за психологична помощ, находящ се на адрес - [населено място], [улица], ет. 2, стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 14 (четиринадесет) дни, на основание чл. 186, ал. 1 и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност.

Във връзка с оспорване на Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С 1032-0457903/23.04.2021 г. по административен ред е издадено и Решение №ГДФК-118/12.05.2021 г. на директор дирекция „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу ЗНПАМ № ФК-С 1032-0457903/23.04.2021 г.

По делото са приети писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приобщената по делото заповед № ЗЦУ–1148/25.08.2020 г. /л.25/, в т.1, изпълнителният директор на НАП е определил Директорите на дирекция “Контрол“ в териториалните дирекции и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС. Процесната заповед е издадена от Л. Х.- Началник отдел „Оперативни дейности“- С., Дирекция „Оперативни дейности“, ЦУ на НАП, поради което, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма на административния акт, като не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административно производствените правила. Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити- наименование на органа, който я издава, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, определяща правата и задълженията на адресата, начин и срок на изпълнение на ПАМ, срок и ред за обжалване и подпис на физическото лице, персонализиращо административния орган.

По отношение материалната законосъобразност на акта:

С разпоредбата на чл. 186, ал. 1, б. "а" във вр. с ал. 3 във вр. с чл. 118, ал. 1 от ЗДДС,

законодателят е предвидил налагането на ПАМ с мотивирана заповед, която съдържа изложение на предвидените в закона предпоставки. Тези предпоставки съгласно чл. 186, ал. 1, б. "а" са формулирани така: "Принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба." В нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС е предвидено задължение за лицата да регистрират и отчитат извършените от тях доставки/продажби в търговски обект, чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начина за издаване на фискални касови бележки е уреден с Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства. По силата на чл. 3, ал. 1 от Наредбата всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги.

Съгласно чл.25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18, задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по чл. 3, ал. 1;. Фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането (чл. 25, ал. 3, с изм. бр. 75 от 2019 г. ал.4 от Наредбата).

Съгласно чл.187, ал.1 ЗДДС при прилагане на принудителната административна мярка по чл.186, ал.1 ЗДДС се забранява и достъпът до обекта.

При тази правна рамка, може да се направи извод, че при установено по съответния ред неспазване на задължението за отчитане на продажбите чрез издаване на ФКБ или касова бележка от кочан, административният орган, при условията на обвързана компетентност, налага на търговеца ПАМ – "запечатване на обект и забрана за достъп до него". Органът съобразява продължителността на срока на мярката с оглед на всички факти и обстоятелства в конкретния случай, т. е. при определяне на продължителността на срока органът действа при условията на оперативна самостоятелност, което следва и от използвания в чл. 186, ал. 1 израз "до 30 дни".

В конкретния случай безспорно се установява по делото, че на посочената дата и място, при извършена контролна покупка от контролните органи /преди легитимацията на проверяващите/ на стойност 50 лв.- сеанс по психология, след предварително запазен час по телефона от проверяващите органи, не е издаден фискален касов бон от фискално устройство в обекта или от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба Н-18/2006 г.. В тази насока приложените по делото доказателства са еднопосочни и непротиворечиви. В случая от жалбоподателя не са представени други доказателства, които да оборят направените фактически констатации и изводи от инспекторите по приходите, всъщност не се и

оспорват тези факти. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано посоченото ФУ. Издаването на фискална касова бележка за извършената продажба на стоки и плащане в брой е било дължимо, но това не е сторено. Следователно, налице е неизпълнение от страна на жалбоподателя на задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от него обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя наличие на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ - запечатване на обекта по чл. 186, ал. 1, б. "а" от ЗДДС.

При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът действа при условията на обвързана компетентност, т.е. длъжен е да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. С други думи, на административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Нарушението е формално и законът не държи сметка за стойността на неотчетената покупка, т.е. нейната стойност е ирелевантно обстоятелство, за налагане на ПАМ. Следва да се отбележи, че протоколът за проверка, съставен по установения ред и форма от органите по приходите в кръга на правомощията им, се ползва с материална доказателствена сила за извършените от органите по приходите действия и за установените факти и обстоятелства, съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Само по себе си установяването на нарушението е достатъчно условие органът по приходите да наложи ПАМ. В случая е установена от органите по приходите и разлика в между паричните средства в касата и тези по дневен финансов отчет в размер на 100лв, от които 50 лева, от които 5 броя банкноти по 10.00 лева и банкнота от 50 лева, заплатена за този сеанс. Подобна разлика е индиция, че не се касае за инцидентно неиздаване на касови бележки.

Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. При определяне продължителността на срока на мярката административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, като съобразява същия с оглед на всички факти и обстоятелства за конкретния казус. В случая е определил такъв в размер на 14 дни /приблизително към средния размер/ при максималния предвиден в закона 30-дневен срок, като е изложил обстоятелствата, които е взел предвид при определянето му. Посочил е, че установеното по съответния ред неспазване на задължението за отчитане на продажбите в обекта чрез издаване на фискална касова бележка води до негативни последици за фиска, тъй като не се води отчетност на реализираните от лицето приходи и по този начин се стига до отклонение от данъчно облагане. Мотивите на административния орган почиват на конкретни фактически основания и преценката относно продължителността на срока на ПАМ е в съответствие с тежестта на нарушението и с целите по чл. 22 от ЗАНН, за които мярката се налага - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за

предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Срокът е съобразен с факта, че при проверката в търговския обект е констатирана разлика между фактическата наличност и тази по дневен финансов отчет. В акта са изложени достатъчно мотиви, позволяващи преценка за съответствие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Мярката цели постигне на промяна в начина на извършване на дейността в конкретния търговски обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният- недопускане вреда за фиска. Уредената в чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС принудителна административна мярка „запечатване на обект“ е насочена към постигане именно на такава превантивна цел, доколкото към момента на постановяването ѝ дружеството не е преустановило дейността си в търговския обект, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на законоустановен документ за извършено плащане. Предвид това съдът приема, че срокът на наложената ПАМ е съразмерен на констатираното нарушение и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността от търговеца.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

Предвид изложеното, съдът намира оспорената заповед за издадена в съответствие с материалния закон и с целта на закона.

Във връзка с довода на жалбоподателя и изразената готовност да заплати санкцията при издаване на НП, следва да се има предвид, че производството по налагане на принудителна административна мярка е отделно от административнонаказателната отговорност за извършеното нарушение. Съгласно текста на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, ПАМ се налага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Налагането на принудителна административна мярка не е обвързано с образуването на административнонаказателно производство и издаване

на наказателно постановление. Двете производства са самостоятелни и не е налице преюдициалност на административнонаказателното производство спрямо това за налагане на принудителна административна мярка. Нормата на чл. 187, ал. 4 ЗДДС предвижда прекратяване на мярката от органа по молба на административнонаказаното лице и след като бъде доказано от него, че глобата или имуществена санкция е заплатена изцяло. Прекратяване действието на наложената мярка зависи от проявена от страната активност и изпълнение на наложената административна санкция, но посочените обстоятелства са ирелевантни при преценката за законосъобразността на заповедта за налагане на принудителната административна мярка.

На следващо място, доводите на жалбоподателя, че затварянето на Центъра за посочения срок би се отразило „пагубно“ за по-голяма част от клиентите, за психическото здраве, на които носили отговорност не може да е основание за отмяна на наложената ПАМ като се има предвид и определения срок. Твърдените обстоятелства, свързани с неопитността на служителя също са ирелевантни, още повече, че очевидно това не е инцидентен случай, с оглед установената разлика в касовата наличност. Съдът намира за необходимо да отбележи, че именно характера на дейността на Център за Психология и психотерапия „Промяна“ изисква недопускане на подобен вид нарушения, за да не се достига до нарушаване на психотерапевтичния процес, респ. до прекъсване на терапията.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода от спора и поради своевременното искане за присъждане на разноски, направено от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят дължи заплащане на разноските по делото, което е по реда на АПК. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК /обн. ДВ бр.8/ 2017г./, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В нормата на чл.24 Наредба за заплащането на правната помощ е визирано, че „По административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до

200 лв.“. Съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 100 лв., тъй като делото не представлява фактическа и правна сложност.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 73-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК-[ЕИК] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1032-0457903/23.04.2021 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК-[ЕИК], да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: